

не, нито да погледне. Сърцето му биеше като безумно. Той знаеше от кого е благоуханното цвете...

Царското семейство чакаше в двора на палата. С луда радост Мария се хвърли на врата на баща си.

Пред високия чужденец, със студените сини очи, Целгуба не посмя да прегърне мъжа си. Смущаваше я уморения му взор, пълен с тихо презрение към всичко и към всички, смущаваше я пренебрежението, което едва видимо блесна в усмивката му, когато той с бавно движение се наведе да целуне края на дрехата ѝ...

От този ден нещо се преломи в душата ѝ.

От как царственният пленник остана да живее в палата на Царевец - тя престана вече да се оплаква от самотата и пустотата на живота си.

Светът доби за нея нов, привличащ облик. Всичкото великолепие, всичкия приказен чар на непознатите ^{те} далечни ^{страны} земи, цъфтеше в светлите очи на хубавия ^{чужденец} ~~мъж~~...

Глава XXIV

Клетка бе за гордия орел кулата, която българският цар благосклонно му бе отредил за живеене. Нито изрядната храна, нито любезните обноски ~~можеха~~ да заличат страшната рана на душата му...

По цял ден той стоеше облакато върху тясното прозорце на високата кула, впиваше ясните си зеници в далечината, взираше се в шеметната пропаст, която се ^с разтичаше ^{тук} пред него, галеше с поглед широката извивка на Етъра, - който ^и плескаше подножието на кулата с буйните си води, ^{издани} - (високите зъбчати кули на Трапезица, лагера на фрзките пленници, далечните гори на Гарван, синята ивица на Хемуса, тъмните дъбрави на Света гора... Сякаш взорът му искаше да проникне далеч зад Хемуса, още по-навън, там